

[Heinesen.]

demokratiet og sagde, at det var boligspørgsmålet, det drejede sig om, og da man så var inde i forhandlinger om det, så kom socialdemokratiet og sagde: nej, det er for resten kuponskatten, og da man så havde snakket lidt om det, så kom vi og sagde, at det var nulindkomsterne. Det er, som jeg sagde det i går, en fuldstændig misvisende og fejlagtig fremstilling.

Finansministerens indlæg var i øvrigt også selvmodsigende, for finansministeren startede nemlig med at sige, at vi allerede ved førstebehandlingen den 8. maj præsenterede samtlige 8 krav. Og det er fuldstændig rigtigt. Allerede den 8. maj præsenterede vi samtlige 8 krav. Det var dem, der blev gentaget i politisk-økonomisk udvalg den 9. maj, og det var dem, der blev opretholdt uden ændringer under samtlige vore forhandlinger. Det var regeringen, som ønskede, at vi skulle starte disse drøftelser om boligspørgsmålet, og det gik vi ind på. Det havde vi ikke noget imod. For vores skyld kunne man tage hvilket som helst spørgsmål man ønskede, og starte med, men der lå ikke deri — og det præciserede vi gentagne gange under forhandlingerne — nogen som helst opgivelse af de øvrige krav, vi havde stillet for vores medvirken.

Jeg skal slutte med at sige, at da regeringen skulle vælge i denne omgang, sagde den nej til et socialdemokratisk tilbud om at være med, hvortil ikke var knyttet noget ultimatum, men et forhandlingsoplæg, gående ud på, at afgiftsforhøjelserne i givet fald blev knyttet sammen med konkrete tilsagn om støtte til det socialdemokratiske forslag om begrænsning i hele det problem, der hedder nulindkomsterne. Vi anmodede om, at finansministeren ville give tilsagn om indførelsen af en kuponskat. Det blev der sagt nej til, og der blev også sagt nej til et forslag og et ønske fra vores side om at finansministeren skærpede sit forslag om kapitalvindingsbeskatning.

I dag har regeringen sagt ja til i særlig grad at forhøje de afgifter, der vender den

tunge ende nedad, ud over det, der oprindeligt lå i regeringens udspil, og at afskaffe en beskatning af arbejdsfri værdistigninger. Hermed har regeringen tydeliggjort sin politiske holdning på en måde, som vi meget beklager.

Formanden:

Er det ganske umuligt for medlemmer i sidegangen at tale sagte?

Glistrup (FP):

Dette er ikke afslutningen; det er begyndelsen. I den tidselsamling, hr. Heinesen beskrev, findes der midt i det hele et lille spædt skud, der gerne skulle vokse op til at blive hele markens fagreste pragtblomst. Det findes i den tillægsbetænkning, som er afgivet her i eftermiddag — jeg tillader mig et citat:

„Mindretallets partier er enige om, at beløbsrammen på 5 mia kr. i meget vidt omfang tilvejebringes på grundlag af regeringens oplæg af 8. maj 1974. Partierne er enige om, at eventuelt bortfald af noget punkt i regeringens oplæg nødvendigvis må modsvareres af, at partierne finder frem til andre besparelser af tilsvarende omfang, således at det samlede beløb på 5 mia kr. fastholdes.“

Disse ord vil kunne indvarsle en helt ny epoke i dansk økonomisk politik, en helt ny epoke for de vilkår, hvorunder livet leves her i Danmark. Vi ved jo så udmærket, hvor ofte vi har set sparehelte komme frem og fortælle os: ja, nu skal vi spare 1 mia kr., nu skal vi spare 1.300 mill. kr. Sådan siges der i marts, og kigger man så efter, når det bliver april, når det bliver juni, når det bliver oktober, hvad blev der af det? Ingen verdens ting. Det sivede fuldstændig væk, fordi det bare var tomme ord, selv om man måske nok på det tidspunkt, hvor man oprindeligt udtalte dem, mente dem så alvorligt. Men da man kom ud, hvor der virkelig skulle spares, kom ud dér, hvor de råbte på Slotspladsen, kom ud dér hvor man hørte de dundrende propagandataler på Fælleden, eller hvor de nu blev aflagt, så blev man